

— T L S W A N —

ESCALA

Primul volum al seriei
CLUBUL MILES HIGH

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

Capitolul 1

— PUTEȚI SĂ VĂ MIȘCAȚI? MÂRÂIE PE NEAȘTEPTATE O voce groasă.

Speriată, mă întorc spre bărbatul care stă în spatele meu la rând.

— Pardon? îngaim fâstâcită. Vreți să treceți?

— Nu! Vreau ca idioții ăștia nenorociți de la ghișeu să se grăbească. O să pierd afurisitul de avion!

Zâmbește batjocoritor, moment în care simt mirosul de alcool plutind dinspre el. Mă dezgustă!

Mă întorc din nou în față. *Grozav, un bețiv la rândul de check-in! Exact ce aveam nevoie!*

Aeroportul Heathrow e înțesat de lume. Vremea rea a făcut ca majoritatea zborurilor să fie amânate și, sinceră să fiu, mi-aș dori să-l amâne și pe al meu. Atunci aș putea să mă întorc la hotel ca să dorm o săptămână.

Chiar nu am chef de rahatul asta!

Îl aud pe bărbatul cu care tocmai am schimbat câteva cuvinte cum se întoarce să se plângă de cei din spatele lui și-mi dau ochii peste cap. De ce sunt oamenii atât de al dracului de bătărași?

Îl ascult încă cinci minute cum se vaită, oftează și geme până când nu mai suport. Mă întorc spre el.

— Oamenii lucrează cât de repede pot. Nu e nevoie să fiți nepoliticos! mă răstesc la el.

— Poftim? strigă el, îndreptându-și furia spre mine.

— Bunele maniere sunt gratuite, murmur enervată printre dinți.

— Bunele maniere sunt gratuite? urlă el. Dar ce ești tu, profesoară? Sau doar o târfă dementă?

Mă uit încruntată la el. *O, dar ai tupeu, nu glumă!* Tocmai am petrecut 48 de ore de coșmar. Am zburat taman la celălalt capăt al lumii să merg la o nuntă, doar ca să-l văd pe fostul meu iubit lipit de noua lui logodnică. Am chef să tai pe cineva azi.

Nu te pune cu mine!

Mă întorc cu spatele în timp ce clocotesc de furie.

Tipul lovește cu piciorul valiza de la picioarele mele, așa că mă întorc.

— Încetează! mă răstesc.

Se lipește de mine, iar eu mă strâmb, când îi simt mirosul respirației.

— O să fac ce căcat vreau eu!

Văd agenții de pază apropiindu-se și uitându-se la el. Angajații au văzut ce se întâmplă și au chemat întăriri. Mă prefac că zâmbesc.

— Vă rog să nu-mi loviți valiza, domnule! spun eu pe un ton amabil.

— O să lovesc ce căcat vreau eu!

Îmi ia valiza și o azvârle cât colo prin aeroport.

— Ce dracu'? țip eu.

— Hei! îi atrage atenția bărbatul din spatele nostru. Nu te atinge de lucrurile ei! Paza! strigă el.

Domnul Bețiv și Turbulent îi trage un pumn salvatorului meu, așa că se iscă o încăierare.

Agenții de pază apar în fugă de peste tot, iar eu sunt împinsă în spate, în timp ce bărbatul lovește cu pumnii și strigă obscenități. Fir-ar să fie, chiar nu am nevoie de așa ceva azi!

În cele din urmă, reușesc să-l stăpânească, iar tipul e luat pe sus în cătușe. Un agent amabil îmi ridică valiza.

— Îmi pare rău! se scuză el. Veniți cu mine! spune el și desface cordonul de la rînd.

— Mulțumesc!

Le zâmbesc stânjenită celorlalți de la coadă. Nu-mi place să sar peste rînd, dar în acest moment pur și simplu nu-mi pasă.

— Grozav!

Îl urmez sfioasă când mă conduce la ghișeul unui bărbat tânăr. Acesta ridică privirea și-mi zâmbește larg.

— Bună ziua!

— Bună ziua!

— Sunteți în regulă? întrebă el.

— Da, sunt bine! Mulțumesc de întrebare!

— Ai grijă de doamna! îi spune agentul de pază vânzătorului de bilete și ne face cu ochiul, apoi dispare în mulțime.

— Un act de identitate, vă rog? îmi cere tânărul.

Caut prin poșetă, scot pașaportul și i-l dau; zâmbește când se uită la poză. Of, e cea mai urâtă fotografie din istorie!

— M-ați văzut la *Dați în urmărire*? îl întreb.

— Posibil! Poza asta... Măcar sunteți dumneavoastră acolo?

Începe să râdă.

Zâmbesc stânjenită.

— Sper că nu! Am dat de necaz dacă sunt chiar eu.

Tastează informațiile în computer.

— OK, așadar zburăți la New York azi cu...

Nu mai scrie și citește.

— Aha! Preferabil, nu lângă bărbatul acela.

— El nu mai merge nicăieri azi, răspunde vânzătorul și continuă să tasteze cu o viteză amețitoare. Doar la arest.

— De ce să te îmbeți înainte de a veni la aeroport? întreb retoric. Nici măcar nu a ajuns încă la barurile din aeroport.

— Ați fi surprinsă de chestiile care se întâmplă pe aici, oftează el.

Zâmbesc; tipul e de treabă.

Îmi prindează biletele.

— V-am trecut la clasa superioară.

— Poftim?

— Clasa întâi, ca scuză pentru felul în care v-a aruncat bagajul.

Fac ochii mari.

— O, nu e necesar... Serios! mă bâlbâi eu.

Îmi întinde biletele și zâmbește larg.

— Zbor plăcut!

— Mulțumesc foarte mult! spun emoționată.

Îmi face cu ochiul, și aș fi în stare să mă întind spre el și să-l îmbrățișez. Dar bineînțeles că nu o fac. Mă prefac că lucruri grozave de felul ăsta mi se întâmplă zilnic.

— Mulțumesc încă o dată! spun și zâmbesc.

— Aveți acces la zona VIP, aflată la primul etaj. Prânzul și băuturile sunt din partea casei. Zbor plăcut!

Trec prin zona de verificare a bagajelor cu un zâmbet imens și caraghios pe față.

Clasa întâi – exact ce a prescris medicul!

*

Trei ore mai târziu, urc în avion ca un rock star. Nu m-am mai dus în zona VIP pentru că, ei bine, arăt ca un rahat. Părul meu lung și brunet e strâns într-o coadă de cal în vârful capului și port colanți negri, un pulover roz, lălâi, și teniși, dar mi-am refăcut puțin machiajul, așa că tot e ceva. Dacă aș fi știut că mă trece la clasa întâi, aș fi încercat măcar să mă comport ca atare și aș fi purtat ceva elegant în loc să arăt ca o femeie fără adăpost. În fine, cui îi pasă? Doar nu o să văd vreun cunoscut.

Îi dau biletul stewardesei.

— Chiar pe culoarul din stânga și apoi pe dreapta.

— Mersi!

Mă uit la bilet și traversez avionul până văd numărul meu.

1B.

Fir-ar, nu sunt la fereastră! Ajung la locul meu, iar bărbatul care stă lângă fereastră se întoarce spre mine. Mă întâmpină niște ochi mari și albaștri, iar tipul îmi zâmbeste.

— Bună!

— Bună! îi răspund.

O, nu! Stau lângă darul lui Dumnezeu pentru femei... numai că e și mai sexy.

Iar eu arăt ca dracu'. *Fir-ar!*

Deschid suportul pentru bagaje, iar el se ridică.

— Stai, dă-mi voie!

Îmi ia geanta și o așază cu grijă sus. E înalt, solid și poartă blugi și un tricou alb; miroase a cea mai bună loțiune după bărbierit din istorie.

— Mersi! Îngaim și trag degetele prin coadă, încercând să netezesc nodurile încâlcite.

Mă plesnesc în gând că nu port niște haine mai acătării.

— Vrei locul de la fereastră? întreabă el.

Mă holbez de parcă mi s-a blocat creierul.

Tipul face un semn spre scaunul de lângă fereastră.

— Nu te deranjează? mă încrunt eu.

— Absolut deloc! mă asigură și îmi zâmbeste. Eu zbor tot timpul. Poți să-l iei tu!

Mă căznesc să zâmbesc.

— Mersi!

Cred că asta a vrut să însemne „Știu că ai fost mutată la clasa întâi, biată femeie fără adăpost, și îmi rău pentru tine”. Mă așez pe locul meu și mă uit neliniștită pe fereastră, cu mâinile strânse în poală.

— Te duci acasă? mă întreabă vecinul meu.

Mă întorc spre el. *O, te rog, nu vorbi cu mine! Mă intimidezi doar stând acolo.*

— Nu, am fost la o nuntă și am interviu pentru o slujbă la New York, în drum spre casă. Nu stau acolo decât o zi, pe urmă zbor înapoi spre LA. Acolo locuiesc.

— Ah! zice el și zâmbeste. Înțeleg!

Mă uit o clipă la el; ar trebui să-l întreb și eu ceva.

— Tu... te duci acasă? întreb.

— Da!

Dau din cap, neștiind ce să spun mai departe, așa că aleg varianta penibilă și mă uit din nou pe fereastră.

Pahare! De când dau companiile aeriene pahare din sticlă?

A, da, clasa întâi! Știam asta!

— Doriți puțină șampanie la decolare, domnule? îl întrebă stewardesa.

Observ că pe ecusonul ei scrie **JESSICA**.

— Ar fi foarte plăcut!

Zâmbește și se întoarce spre mine.

— Mai bine două, vă rog!

Mă încrunt când stewardesa toarnă două pahare cu șampanie, apoi întinde unul spre el și unul spre mine.

— Mulțumesc! răspund cu un zâmbet.

Aștept ca Jessica să se îndepărteze.

— Întotdeauna comanzi de băut pentru alți oameni?
îl întreb.

Pare surprins de replica mea.

— Te-a deranjat?

— Nicidecum! pufăi eu.

Naiba să-l ia pe Domnul Pretențios care s-a gândit că poate să comande în locul meu!

— Însă îmi place să îmi comand singură de băut.

El zâmbește.

— Atunci, poți să le comanzi tu pe următoarele două!

Ridică paharul spre mine și rânjește; pe urmă soarbe din pahar. Pare amuzat de iritarea mea.

Îl fixează cu privirea. Ar putea fi a doua victimă a pornirilor mele ucigașe de azi. Nu am niciun chef ca un ticălos bătrân și bogat să facă pe șeful cu mine. Bine, nu e chiar bătrân. Între 35 și 40 de ani. Adică, bătrân prin comparație cu mine; eu am 25. Mă rog!

— Eu sunt Jim, spune el și întinde mâna să o strângă pe a mea.

O, Doamne, acum trebuie să fiu politicoasă! Îi strâng și eu mâna.

— Bună, Jim! Eu sunt Emily!

Mă privește năstrușnic.

— Bună, Emily!

Jim are ochii mari, de un albastru strălucitor și visători, genul de ochi în care m-aș putea pierde. Dar de ce se uită așa la mine?

Avionul începe să se deplaseze încet pe pistă, așa că mă uit între căști și brațul scaunului. Unde naiba se conectează? Sunt sofisticate, genul pe care îl folosesc utilizatorii extrem de încrezători pe YouTube. Nici măcar nu au cablu. Mă uit în jur. *Ei, ce tâmpenie! Cum le conectez?*

— Sunt cu Bluetooth, mă întrerupe Jim.

— O! exclam, simțindu-mă ca o proastă. Sigur că sunt! În regulă!

— N-ai mai zburat la clasa întâi până acum? întreabă el.

— Nu! M-au mutat. Un ciudat beat mi-a aruncat valiza prin aeroport. Cred că tipului de la ghișeu i-a părut rău pentru mine.

Îi zâmbesc strâmb.

El își mișcă buzele ca și cum se amuză și soarbe din șampanie, iar ochii lui zăbovesc pe chipul meu de parcă se gândește la ceva.

— Ce e? întreb eu.

— Poate tipul de la ghișeu a crezut că ești superbă și te-a mutat ca să încerce să te impresioneze.

— Nu m-am gândit la asta!

Sorb din șampanie și încerc să-mi ascund zâmbetul. Ce lucru ciudat a spus!

— Asta ai face tu? îl întreb. Dacă ai fi la ghișeu, ai muta femeile la clasa întâi ca să le impresionezi?

— Absolut!

Zâmbesc disprețuitor.

— Este crucial să impresionezi o femeie de care ești atras, continuă Jim.

Mă uit la el, încercând să-mi silesc creierul să țină pasul cu discuția. De ce sună vorbele lui a flirt?

— Spune-mi, tu cum ai impresiona o femeie de care ești atras? întreb eu, fascinată.

Ochii lui se ațintesc asupra alor mei.

— Îi ofer locul de la fereastră.

Aerul scapără între noi, așa că-mi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul prostesc.

— Încerci să mă impresionezi? întreb eu.

El îmi oferă un zâmbet calm și sexy.

— Cum mă descurc?

Zâmbesc, neștiind ce să răspund.

— Spun doar că ești atrăgătoare, nimic mai mult. Nu căuta substraturi. A fost o afirmație, nu o întrebare.

— Oh!

Mă holbez la el și nu-mi găsesc cuvintele. Ce să spun după așa ceva? „O afirmație, nu o întrebare”, hm? Să nu caut substraturi. Tipul ăsta e ciudat... și de-a dreptul superb.

Avionul începe să decoleze în viteză, așa că mă apuc de brațul scaunului, închizând ochii strâns.

— Nu-ți plac decolările? mă întrebă.

— Arăt de parcă mi-ar plăcea?

Mă strâmb și mă țin cât pot de strâns.

— Mie îmi plac la nebunie, răspunde el relaxat. Îmi place sentimentul de forță când țâșnește înainte. Acel recul al forței gravitaționale.

OK... De ce sună sexual tot ce-i iese pe gură?

Doamne, trebuie să mi-o trag... repede!

Expir și mă uit pe fereastră în timp ce urcăm tot mai sus. Nu am energia necesară s-o facă tipul ăsta pe

simpaticul azi. Sunt obosită, sunt mahmură, arăt ca naiba, iar fostul meu e un dobitoc. Vreau să adorm și să mă trezesc anul viitor.

Decid să mă uit la un film. Încep să cercetez opțiunile de pe ecranul din fața mea.

Jim se apleacă spre mine și spune:

— Mințile strălucite gândesc la fel. Și eu mă uit la un film.

Mă prefac că zâmbesc. *Nu mai fi atât de sexy și nu-mi mai invade spațiul personal! Probabil ești însurat cu o vegană disperată după yoga care meditează și face ratururi din astea.*

— Grozav! bombănesc eu sec.

Ar fi trebuit să zbor la clasa economică; măcar n-aș fi fost nevoită să inhalez mirosul bărbatului ăstuia frumos timp de opt ore lungi și lipsite de sex.

Derulez pe ecran și mă opresc la ce mi-am ales.

Cum să scapi de un tip în 10 zile.

Mândrie și prejudecată.

Captură la dublu.

Jumanji... Ei bine, ăsta e cu The Rock – trebuie să fie bun.

Notting Hill.

Cererea în căsătorie.

Mereu la prima întâlnire.

Jurnalul lui Bridget Jones.

Frumușica.

Noști albe în Seattle.

Magic Mike XXL.

Zâmbesc văzând opțiunile, toate preferatele mele aliniate; zborul promite să fie un vis. Încă n-am văzut